

## La modernització no ofereix pisos per a l'oci

**C**onfesso que tremolo cada vegada que sento pronunciar la paraula modernització. Una vella paraula que, cíclicament, rebrota en els discursos amb força renovada. Els que la invoquen semblen bruixots disposats a conjurar tots els mals de la tribu i a assegurar un futur de benestar i gaubança. Aquests nous gurus interpreten que les societats reclamen missatges tecnològics i avisen que la modernització final exigeix sacrificis, però que al paradís se superaran totes les mancances i contradiccions. La modernització com a promesa de felicitat, el punt final en què la història es dissol. Cal pensar, però, que potser no tot-

molts no poden pagar els lloguers dels pisos que ofereix la modernització.

Mentrestant, en nom de la paraula màgica, a la Barcelona pre-olímpica es venen pisos a uns preus suficientment elevats per agradar a tots els que han fet calés ràpids. Això, en la mateixa ciutat en què es demanen preus abusius per lloguer de pisos sense dutxa, sense lavabo, sense cuina. Pisos tristos i privats de la llum del sol, però on es mantenen enganxats uns esgarrifosos papers florejats a la paret. Es la Barcelona pre-olímpica i en procés de modernització, que enriqueix les empreses immobiliàries, els banquers i els dissenyadors.

A Girona, està clar, també ressona la paraula clau que obre totes les portes i trenca totes les muralles. Llàstima que aquesta Girona, que avança irreversiblement cap a la modernització, no pot oferir locals a una colla de joves perquè es reuneixin i donin sortida a les seves tendències vitals i creatives. Se'ls diu que cal esperar, perquè la modernització final resoldrà tots els problemes. Ni tan sols es té el detall de preguntar-los si tenen pressa o els interessa escoltar la prèdica moderna. Mentrestant, se'ls deixa al carrer i, si fan molta fressa, es tanquen els seus bars, es

prohibeixen les seves festes i es netegen les voreres on es reuneixen. Perquè la modernització, evidentment, és sinònim d'ordre, netedat i pulcritud.

Els que s'entusiasmen amb la modernització, però, no sembla que reconguin que hi ha joves que busquen altres formes de vida i que no es mostren disposats a jugar el

hom hi guanya, amb la modernització, i que hi ha qui en resta al marge. Tenir en compte que una part de la població no està disposada a aguantar el seu ritme o no la mou la temptació de participar en una cursa frenètica i competitiva. També recordar que no tothom somia recollir els beneficis que promet. I, entre altres coses, no oblidar que

prohibeixen les seves festes i es netegen les voreres on es reuneixen. Perquè la modernització, evidentment, és sinònim d'ordre, netedat i pulcritud.

Els que s'entusiasmen amb la modernització, però, no sembla que reconguin que hi ha joves que busquen altres formes de vida i que no es mostren disposats a jugar el

F. CASADEMONT



L'última ocupació d'una casa a Girona

joc de treballar moltes hores i hipotecar la seva vida a terminis. També s'estranyen que desconsiderin la importància que Girona tingui universitat en el futur i que creguin que la ciutat està morta, quan ells l'admoren, tan viva i moderna. Ni tampoc deuen entendre que, ara fa més de dos mesos, una trentena d'squatters gironins van fixar-se en una casa durant molt de temps abandonada i van ocupar-la animats per la idea de crear un ateneu popular -on hi cabés un taller per arreglar bicicletes i un menjador per a estudiants. A més, van manifestar la seva voluntat de cedir els locals a tothom que necessiti un espai per reunir-se i promoure activitats. Massa poc productiu, un punt massa ociós per encaixar en la modernització. Fins i tot, excessivament col·lectivitzat. Potser alguns dels nous apòstols de la modernització deuen recordar amb un somriure, mig comprensiu i mig maliciós, aquells vells temps en què desitjaven impregnar-se de l'esperit de les comunes.

En un moment en què la modernització crea la fal·lera de comprar i vendre pisos, costa entendre que alguns no busquen ni pisos de lloguer, sinó d'altres que ningú no sembla disposat a llogar. Busquen pisos que, a vegades es prefereix deixar abandonats i ruïnats abans que una oferta excessiva abarateixi els preus dels habitatges. Aleshores, ocupen la casa i esperen que l'ocasió sigui favorable per passar-hi la nit. Perquè la nit és la seva aliada i, una vegada els ha acollit els donarà una excusa per romandre a la casa. Però, està clar, a vegades els enxampen quan encara no s'ha fet fosc i ja se sap que la diürnitat té unes normes, un ordre a respectar i una propietat privada que cal conservar. Millor una propietat particular, malgrat que ni se'n faci ús, que no el profit col·lectiu. Perquè, a més, els pisos són per a les famílies o, temporalment, per als estudiants que en el futur contribuiran a la modernització.

A Holanda i Anglaterra, entre altres països i amb tots els seus defectes, coneixen que la modernització té altres cares i que també existeix la dels soterranis i la dels pisos ocupats. A Amsterdam i Londres fins i tot, hi ha pisos d'squatters excel·lentment organitzats i coordinats. Si volen la seva modernització, podrien tenir el detall de deixar forats per als que no pretenen rendibilitzar-la o per als que estan al marge ara mateix i en qualsevol dels futurs lluminosament construïts que imaginin.

**IMMA MERINO**

